

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Stăinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Importanța unei case de asigurări agricole. — Necesitatea înființării ei de către Stat (urmare) de d-l Ștefan Chicoș.
JURISPRUDENȚĂ

Curtea de casație s. I: *G. N. Paraschivescu cu Preotul G. Carp și alții*;
Idem s. II: *Fr. Pokorny cu C. Mille*;
Idem s. III: *V. Cireș cu D-ția Poștelor*;
Tribunalul Iași: *Virgil Hălăceanu, dat judecăței pentru rănire din imprudență care a cauzat moartea*;
Judecătoria ocol. 4 București: *Jaques Katz cu Statul*;
Curtea de apel din Gand: *Paternitate*;

Importanța unei case de asigurări agricole.

Necesitatea înființării ei de către Stat.

(Urmare) (1)

Un argument ce cu predilecție se caută a se pune în evidență de către partizanii societăților capitaliste e acela că prin ele se ajunge la cea mai mare răspândire a asigurărilor. E adevărat că o armată întreagă de agenți, comisioane considerabile plătite acestora, precum și o serie întreagă de alte mijloace pentru atracțiunea publicului, între cari și o reclamă bine întreținută, prin opoziție cu o conducere și o administrație mai mult biurocrată a institutelor publice, contribuie într'un grad foarte mare la această răspândire. E adevărat că sub acest raport societățile capitaliste au adus și aduc foloase reale cauzei asigurărilor în multe țări. Se uită însă când se aduce un atare argument, că el își are importanța numai față de cea mai mare parte din asociațiuni și față de unele institute de asigurare publică cu caracter mai mult local, că din contră el își perde din însemnătate și poate fi întors chiar în defavorul societăților capitaliste, atunci când e vorba de institute publice al căror câmp de activitate nu cunoaște de cât niște limite teritoriale foarte mari. Căci e evident bunioară că o societate de asigurare pe acțiuni contra grindinei, care și-ar întinde acțiunea asupra unei țări întregi, ar cuprinde grație selecțiunei ce face, un număr mai

mic de cazuri de cât un institut public, care ar întruni prin aplicarea obligativității pe toți proprietarii de cultură, fără deosebire.

Cu modul acesta credem tranșat și un alt argument adus în favoarea societăților capitaliste, adică acela al unei siguranțe mai mari ce ele ar prezenta prin repartizarea risicului pe un număr mai mare de cazuri. Numărul acesta fiind sau putând fi, după cum arătarăm, grație obligativității, în partea institutelor de asigurare publică, rezultă că și cea mai mare siguranță va fi de partea lor. De alt-fel s'ar aduce și probe de fapt în susținerea acestor afirmațiuni. Ele reprezentând însă cazuri izolate, nu poate avea, credem, puterea de convingere a unor argumente de rațiune.

Cât privește, mai departe, primele societăților capitaliste, ele depinzând iarăși în prima linie de numărul cazurilor pe cari se face repartizarea, logica ne arată că ele vor fi în general mai mici de cât acele ale asociațiunilor, dar mai mari de cât acele ale institutelor de asigurare publică cu obligativitate.

Că asigurarea publică nu implică numai de cât și obligativitatea, lucrul e adevărat. Inșă nu înțelegem de ce nu s'ar aplica această obligativitate, acolo unde majoritatea populațiunei nu-și poate da încă seamă de însemnătatea unei așa de importante instituțiuni ca asigurarea și de binefăcătoarele ei efecte. E rolul statului și al conducătorilor săi luminați a umple această lacună, provocată de puțină experiență și lipsa de prevedere în masa locuitorilor, comportându-se în tutore al supușilor săi, datorie ce-i este impusă de funcțiunea sa socială.

De un atentat la libertatea individuală nu se poate vorbi aci, intru cât măsura obligativității edictată în interesul binelui obștesc, și aplicarea liberalismului economic, care proclamă armonia preexistentă a intereselor individuale n'ar avea nici o noimă tocmai acolo unde practica lucrurilor desminte aceasta, și unde interesele indivizilor amenință să fie periclitare prin jocul liber dar nemilos al forțelor economice.

Libertatea individuală emanând ca ori-ce drept

(1) A se vedea *Curierul Judiciar* No. 70, 71 73 și 74 din 1906.

de la societate, ea nu poate fi recunoscută de cât în măsura în care ea corespunde utilității sociale și nu poate forma o barieră pentru intervenția statului de cât în limitele acestei utilități.

Dar chiar dacă am admite că obligativitatea și celelalte avantagii ce decurg din ea nu s'ar traduce în practică, și că pe ici pe colo institutele de asigurare publică s'ar arăta sub raportul câștigării de noi clienți inferioare unor societăți capitaliste, ar rezulta oare de aci în mod neîndoios superioritatea acestora? Și ar putea constitui oare acest fapt un motiv destul de puternic pentru a prefera acest sistem de organizație?

Cei ce cred aceasta privesc instituția asigurărilor din punctul de vedere strâmt al economiei private, al rezultatelor ce ele pot da pentru individ, uitând că e vorba aci de una din acele instituțiuni în care solidaritatea socială găsește una din cele mai puternice expresiuni, în care momentul individual stă și trebuie să stea pe același plan cu momentul social.

De și societatea nu e în definitiv de cât un mijloc pentru scop, pentru ca ea să poată să corespundă menirii ei, ea trebuie privită ca o unitate, ca un tot mai important, mai sus pus și de o durată mai mare de cât individul⁽²⁾. Omul nu mai poate fi considerat azi ca un atom izolat, ca o simplă unitate mecanică. El a devenit pentru conducătorii societății, parte organică, un membru al acestui complex social, la al cărui bun mers ei trebuie să vegheze. Asigurarea nu mai poate fi considerată ca o necesitate pur individuală; ea face parte din acele necesități la care însăși societatea e interesată și pentru a cărei complectă satisfacere omul de stat, chirurgul și tămăduitorul cangrenelor sociale, trebuie să se îngrijească.

Apărătorii necondiționați ai societăților capitaliste își fac iluzii prea mari în considerarea consecințelor liberii concurențe. E adevărat că concurența are tendința de a reduce prețul utilităților (prețul asigurării în cazul nostru) la un minimum reprezentat prin cheltuelile de producțiune. Equivalează însă această tendință cu o siguranță? Neapărat că nu. Ea arată numai o posibilitate; cel mult o probabilitate. Consecința aceasta a liberii concurențe se poate foarte bine să nu aibă loc în tot-deauna, sau să nu aibă loc în măsura în care se presupune. Cartelarea asigurărilor și deci excluderea ori-cărei concurențe în dauna asiguraților e o eventualitate pe care nu trebuie să o scăpăm nici de cum din vedere.

E drept că în asigurare influența nefastă a cartelurilor atât de simțită în alte ramuri de pro-

ducțiune e într-o cât-va atenuată grație circumstanțelor specifice în cari asigurările se prezintă.

Spre deosebire bunioară de o marfă, ca ferul a cărui cantitate la un moment dat e mărginită, extracțiunea lui fiind limitată nu numai pentru o țară oare-care, dar chiar pentru întreaga suprafață a globului la un număr determinat de localități, la care deci consecințele monopolistice ale unui cartel vor fi din cele mai puternice, asigurarea e o marfă ce se poate înmulți după voință, de sigur într'un mod absolut.

În afară de aceasta, pe câtă vreme la alte mărfuri cartelate se poate observa foarte adesea o influență considerabilă a intermediarelor (comerțului) asupra urcării prețurilor, la asigurare o atare influență devine imposibilă, prețul mărfii «asigurare» fiind fixat pentru cel din urmă cumpărător încă de la început de către producător (asigurător).

Nu vom nega de asemenea că în asigurări cartelurile pot aduce cu ele și avantagii, cum ar fi s. ex. acela al întrunirii la un loc a unui număr de cazuri mult mai mare de cât fie-care instituțiune considerată a parte, număr care va fi egal cu totalitatea cazurilor coprinse de institutele cartelate. Se poate ajunge ast-fel, lucru — pe care l'am discutat și mai sus — la o medie mai constantă a quantumului despăgubirilor într'un timp de, așa dar la o oscilațiune mai puțin pronunțată a debursărilor și la o mai mare siguranță în mersul afacerilor, siguranța atât de necesară pe terenul industrial și comercial.

Prin cartelare se pot reduce pe de altă parte în mod considerabil cheltuelile de publicitate (prospecte, inserții în ziare, afișaj etc.), cheltueli cari sub regimul liberii concurențe apasă atât de greu asupra instituțiilor capitaliste de asigurare.

Din toate acestea însă nu trebuie să tragem o concluzie prea optimistă cu privire la rezultatele cartelurilor pentru cei asigurați. Avantajele pe cari le vëzurăm vor veni numai în favorul asiguraților, și asigurații n'ar putea să beneficieze de ele de cât dacă s'ar putea găsi mijlocul de a constrânge pe cei d'intăi a ceda o parte din beneficiile realizate în acest mod, în favorul cel din urmă. Până atunci cartelurile vor fi tot-deauna mijlocul cel mai eficace pentru exploatarea asiguraților. Insuficiența măsurilor de îngrădire pe cari le poate lua statul contra lor e cu prisosință demonstrată în Statele-Unite ale Americii de Nord, unde așa zisa «*Anti-Compact-Legislation*», care își are începutul încă din anul 1833, s'a arătat cu desăvârșire impotentă față de gravele inconveniente ale cartelurilor: și dovada cea mai palpabilă e că tocmai acele state au prime mai mari, în cari aceste măsuri legislative au fost aplicate.

⁽²⁾ *Adolph Wagner* — *Gründlegung der politischen Oekonomie*. Leipzig. 1893, t. II, p. 830.

Contra balansarea cartelărei producătorilor prin o cartelare a consumatorilor, care poate avea efect în alte ramuri de producție, rămâne fără rezultat în asigurare.

Intr'adevăr, o cartelare a asiguraților nu s'ar putea manifesta de cât în două moduri sau prin exercitarea unei influențe asupra guvernului, corpurile legiuitoare și societăților de asigurare în scopul îmbunătățirii condițiilor de asigurare, influența care datorită ineficienței măsurile luate de guvern — măsurii tot-deauna eludate — și neînduplecării societăților, a un rezultat tot-deauna negativ, sau prin constituirea asiguraților în asociațiunii cu sferă de acțiune întinsă, măsură care din cauza lipsei de mijloace suficiente și din alte motive de natură mai mult tehnică, devine iarăși irealizabilă.

Cunoaștem cazul unei asemenea cartelări. E cazul unora dinte asigurații contra focului, în Germania. «Uniunea» lor fondată în 1901 a rămas până azi lipsită de efecte.

Pitești, Octombrie, 1906

(Va urma)

STEFAN CHICOȘ

Doctor în științele sociale
de la Universitatea din Berlin
Advocat

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 23 Octombrie 1906

Președinția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

C. N. Paraschivescu cu Preotul G. Carp ș. a.

Perimare. — Opozițiune. — Perimarea opozițiunii. — Dacă prin această perimare, hotărîrea dată în lipsă rămâne a-și produce toate efectele. — Act întrerupător de perimare. — (Art. 257 Pr. civilă).

1. Prin facerea unei opozițiunii, se suspendă numai efectele hotărîrei dată în lipsă până la intervenirea unei alte hotărîri, iar nu se anulează acea hotărîre.

Ast-fel, legiuitorul, ținând seamă de consecințele ce decurg din aceste principii și reguli de drept, a modificat art. 257 din vechea procedură civilă prin care se dispunea că «judecata se perimă» spunând clar prin actualul text, că se perimă ori-ce «acțiune, opoziție, contestație».

2. Legiuitorul admitând perimarea opozițiunii lasă să subsiste și să-și producă toate efectele hotărîrea dată în lipsă, dacă s'a respins sau s'a perimat opoziția.

3. După art. 257 Pr. civilă se privește ca act întrerupător de perimare, ori-ce act de procedură făcut de partea interesată cu caracter contradictoriu.

Deciziunea No. 428/906. — Respins recursul făcut de C. N. Paraschivescu, în contra cărții de judecată a Judelui Ocol. I Iași No. 399/906, data în proces cu Preotul G. Carp ș. a.

Curtea,

Ascultând pe recurentul C. N. Paraschivescu în dezvoltarea motivului I și II de casare;

Pe d-l adv. St. Cihoschi în dezvoltarea motivului al III-lea, și

Pe d-l adv. P. Borș în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 101 legea judecătorilor de ocoale combinat cu art. 157 pr. civ. și prin greșită interpretare exces de putere.

Prin art. 101 legea jud. Ocol. sunt determinate condițiunile la care trebuie să răspundă o opozițiune pentru ca să producă efectele indicate în art. 157 Pr. civ. și doborând nu suspendând hotărîrea dată în lipsă să se reînceapă instanța. D-l Judecător contrar jurisprudenței Inaltei Curți fără a scruta natura și efectele opoziției în deosebire de cele a apelului, confundă cele d'întâi cu cele de al doilea și hotărăște că opoziția suspendă numai efectele hotărîrei iar nu o nimicește și astfel ajunge să declare că n'aș avea dreptul să cer perimarea acțiunii lipsindu-mă de dreptul ce mi-l dă art. 257 pr. civ.».

Având în vedere că se constată din cartea de judecată asupra recursului că Epitropia Bisericii Sf. Nicolae din Iași, a intentat acțiune contra recurentului de azi Constantin Naiman Paraschivescu, pentru predarea unei cantități de vin, sau costului conform contractului dintre părți; că, la această acțiune C. N. Paraschivescu a răspuns printr'o cerere reconvențională; că, pe baza probelor administrate de Epitropie, județe de ocol prin cartea de judecată cu No. 586/902, pronunțată în lipsa lui C. N. Paraschivescu, a admis acțiunea Epitropiei și a respins cererea reconvențională; că, apoi, C. N. Paraschivescu făcând opoziție contra acestei cărți de judecată, și s'a admis proba cu martori spre a dovedi descărcarea sa de obligațiunea ce avea prin contract, și la 23 Iulie 1902 a depus în acest scop lista de martori, fără ca de la această dată să mai urmeze vre-un act de procedură;

Că în această stare de lucruri, C. N. Paraschivescu la 16 Februarie 1906 a cerut perimarea acțiunii intentată în contra sa de Epitropie; că, după aceasta, la 4 Aprilie 1906, Epitropia a cerut și dânsa perimarea opoziției făcută de C. N. Paraschivescu contra cărții de judecată cu No. 586/902;

Că, judele de ocol conexând ambele aceste cereri de perimare, și judecându-le prin cartea de judecată atacată azi cu recurs, a respins cererea lui C. N. Paraschivescu și a admis pe aceia a Epitropiei, declarând perimată opoziția făcută de C. N. Paraschivescu contra sus citatei cărți de judecată;

Considerând că opoziția are de efect de a reîncepe judecata cu toate probele ei, iar nu de a anula, numai prin facerea ei, hotărîrea dată în lipsă;

Că, argumentul peremtoriu care duce la acest principiu constă în aceia că dacă oponentul nu reușește, cu probele ce aduce după facerea opoziției, să schimbe hotărîrea dată în lipsă, și se respinge opoziția rămânând ca hotărîrea dată în lipsă să-și producă efectele ei;

Considerând că din acestea rezultă neîndoios că prin facerea unei opozițiunii, se suspendă numai efectele hotărîrei date în lipsă până la intervenirea unei alte hotărîri și nu se anulează acea hotărîre;

Considerând că legiuitorul ținând seamă de consecințele ce decurg din aceste principii și reguli de drept, a modificat art. 257 din vechea procedură prin care se dispunea că judecata se perimă, spunând clar prin actualul text că se perimă ori-ce acțiune, opoziție, contestație etc.;

Considerând că legiuitorul admitând perimarea opozițiunii, lasă să subsiste și să-și producă toate efectele ei hotărîrea dată în lipsă; dacă s'a respins sau s'a perimat opoziția;

Considerând că din cele ce preced rezultă că C. N. Paraschivescu nu putea obține, după cum pretinde, perimarea acțiunii Epitropiei pentru că era rezolvată printr'o hotărîre ale cărui efecte au putut fi numai suspendate prin facerea opozițiunii, și până la judeca-

rea orî perimarea acestei opozițiuni, iar nu și nimicite prin simplul fapt al introducerii acelei opozițiuni;

Considerând că ast-fel fiind, cu drept cuvânt, și fără violarea textelor de lege citate în sus arătatul mijloc de casare, judele de ocol a respins cererea recurentului C. N. Paraschivescu de a se perima acțiunea Epitropiei;

Asupra motivului al II-lea :

«Exces de putere și violarea art. 110 Pr. civ. În adevăr art. 110 Pr. civ. dă drept părților să ceară conexarea, iar în specie d-l Judecător interpretând prin exces de putere art. 89 al. penultim al legii jud. ocol. fără ca părțile să ceară și chiar contra opunerii mele a conexat cererea de perimare făcută de mine cu cea făcută de Epitropie. Hotărîrea ce era să se dea asupra cererii mele de perimare retrolucrând la ziua cererii, de la sine producea efect înainte ca cererea Epitropiei să fi fost făcută, iar legătura între cererea de perimarea acțiunii și aceia de perimarea opoziției nici se poate strevede, așa că conexarea s'a făcut contrar condițiunilor cerute de art. 110 al. ult. din Pr. civ.»

Considerând că ambele cereri de perimare, fiind relative la aceeași pricină, ale căror obiect și cauză au între dănsule o strânsă legătură juridică, printr'o bună interpretare și aplicare a art. 110 al. II pr. civ. judele de ocol a conexat aceste cereri de perimare;

Că dar, și acest mijloc de casare, se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului al III-lea :

«Violarea art. 257 Pr. civ., declarându-se de perimată opozițiunea mea, care nu putea fi perimată de oare-ce prin cererea de perimarea acțiunii și scoaterea citațiilor de două ori am făcut actul de procedură cu caracter contradictor pe care îl cere acest text, spre a întrerupe perimarea, manifestând ast-fel că nu am neglijat, ci am voit conform cu legea să curm din cauza neglijenței adversarului însuși procesul».

Considerând că după dispozițiunile art. 257 Pr. civ. se privesce ca act întrerupător de perimare orî-ce act de procedură făcut de partea interesată, cu caracter contradictoriu;

Considerând că din momentul ce recurentul C. N. Paraschivescu a făcut opoziție în contra cărței de judecată cu No. 586,902, dânsul era partea interesată care trebuia să stăruiască să se infirme această hotărîre dată în contra sa, și deci dânsul avea interesul ca să facă acte de procedură cu caracter contradictoriu de natură să întrerupă perimarea opoziției, și să străruiască în judecarea acestei opozițiuni;

Considerând că cererea recurentului pentru perimarea acțiunii Epitropiei, nefiind un act de procedură cu caracter contradictoriu pentru întreruperea perimării opoziției sale, și de natură a face să se judece această opoziție, cu drept cuvînt judele de ocol, și printr'o bună aplicare și interpretare a art. 257, constatănd în fapt că au trecut doi ani de la cel din urmă act de procedură, a declarat perimată acea opozițiune;

Considerând dar, că și acest ultim mijloc de casare nefiind întemeiat, recursul se găsește nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 22 Septembrie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Fr. Pokorny cu C. Mille

Strămutare. — Dacă simpla cerere de strămutare, obligă pe judecătorul de instrucție a suspenda cursul instrucțiunii. — Ordonanță definitivă dată de judecătorul de instrucție înainte ca Curtea de casație să se pronunțe asupra strămutării. — Lipsă de obiect. — Respingerea cererii.

Simpla cerere de strămutare pentru cauză de suspiciune legitimă făcută de un inculpat, nu obligă

pe judecătorul de instrucție investit cu o afacere să suspende cursul instrucțiunii, până ce nu i se comunică o deciziune a Curții de casație, care se ordonă suspendarea; că în lipsa unei asemenea comunicări, toate actele făcute de judecătorul de instrucție în urma cererii de strămutare, sunt valabile și trebuie menținute, iar decizia care ar admite strămutarea, nu produce efecte de cât din ziua pronunțării ei.

Ast-fel, dacă până la judecarea cererii de strămutare, judecătorul de instrucție a dat ordonanța definitivă, el fiind desezizat de afacere, cererea de strămutare a instrucțiunii nu mai are obiect.

Deciziunea No. 2411/906. — Respinsă, după divergență, cererea făcută de Fr. Pokorny de a se strămuta instruirea afacerii în care dânsul este implicat pentru delictul de violare de domiciliu, după cererea lui C. Mille, de la judele-instructor de pe lângă Trib. Ilfov, la alt jude de instrucție.

Curtea,

Ascultând pe d-l procuror P. Sadovianu, care arată că, în ziua de 16 Septembrie 1906 s'a dat ordonanța definitivă, așa că cererea de strămutare nu mai este admisibilă în principiu.

D-l avocat Culoglu, din partea lui Fr. Pokorny susținu admisibilitatea cererii;

D-l C. Mille, inadmisibilitatea cererii;

Deliberând,

Asupra cesțiunii ridicată de d-l Procuror General al acestei Curți, că cererea de strămutare nu mai este admisibilă, de oare-ce judecătorul de instrucție a pronunțat ordonanța definitivă încă de la 16 Sept. 1906;

Având în vedere că Fr. Pokorny în ziua de 12 Septembrie 1906 a făcut cerere de strămutare a afacerii în care este inculpat pentru delictul de violare de domiciliu, de la judele instructor al Cab. III Trib. Ilfov, la un alt jude instructor pentru cuvinte de legitimă suspiciune; Că acea cerere s'a fixat, după cererea petiționarului, a fi judecată în ziua de 19 Septembrie 1906;

Că înainte de a se pronunța această Curte asupra cererii de strămutare, adică în ziua de 16 Sept. a. c., judecătorul de instrucție a pronunțat ordonanța definitivă, desezisându-se astfel de afacere;

Având în vedere că, conform art. 542 Proc. pen., Curtea de casație are facultatea de a judeca cererea de strămutare sașu imediat numai după actele ce-i se prezintă, sașu după ce mai întâi decide să se comunice aceluși interesat cererea de strămutare și temeiurile pe cari este basată;

Considerând că numai această comunicare are de efect să suspende judecata, punerea sub acuzare orî compunerea comisiunii juraților, căci ast-fel prescrie art. 530 proc. pen. care este aplicabil și în materie de strămutare conform art. 548 proc. pen.;

Că dar simpla cerere de strămutare pentru cauză de suspiciune legitimă, făcută de inculpat, nu obligă pe judecătorul de instrucție investit cu o afacere, să suspende cursul instrucțiunii, până ce nu-i se comunică o deciziune a Curții de casație care să ordone suspendarea;

Că în lipsa unei asemenea comunicări, toate actele făcute de judecătorul de instrucție în urma cererii de strămutare, sunt valabile și trebuiesc menținute, cu alte cuvinte în acest cas decizia care ar admite strămutarea, nu produce efect de cât din ziua pronunțării;

Că în speță nefiind o deciziune a acestei Curți care

să ordone comunicarea, cursul instrucțiunii n'a fost suspendat și prin urmare ordonanța judecătorului de instrucțiune fiind dată cu competență, n'ar putea să fie infirmată;

Că prin ordonanța definitivă ce a pronunțat judecătorul de instrucțiune fiind desinvestit de afacere cererea de strămutare numai are obiect și prin urmare trebuie să fie respinsă.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența din 3 Octombrie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

V. Cireș cu D-ția Poștelor

Legea telegrafo-poștală.— Dreptul funcționarilor poștali de a refuza expedierea corespondenței deschise pentru anume motive. — Ce se înțelege prin cuvântul «corespondență». — (Art. 7 din legea tegrafo-poștală).

1. Statul având monopolul expedierii corespondenței deschise, agenții poștali pot refuza expedierea unei asemenea corespondențe atunci când ea e contrarie siguranței publice sau bunelor moravuri.

2. Prin expresia «corespondență» nu se poate înțelege numai cărțile poștale sau scrisorile deschise scrise cu mâna, ci și acele în ori-ce fel, precum și foi volante, anunțuri, facturi, fascioare sau broșuri sau cărți, cari și întru cât, ținând seamă de volum și greutate, se pot expedia prin poștă; că dacă însă, toate acele forme de corespondență sunt sub bandă lipite ast-fel că nu se poate vedea nici titlul nici coprinsul nu se poate refuza expedierea prin poștă sub motivul prevăzut la art. 7 sus citat.

Decisiunea No 2158/906. — Respings recursul făcut de V. Cireș, ca parte civila, contra deciziei Curței de apel din Galați, s. I, No. 711/906.

Curtea,

In absența recurentului;

Ascultând pe d-l procuror P. Sadoveanu în concluziuni;

Asupra motivelor de casare invocate:

«Exces de putere și greșită interpretare a art. 7 legea telegrafo-poștală, întru cât prin cuvintele: «corespondență deschisă» nu se poate înțelege sub nici un cuvânt publicațiunile, căci atunci s'ar călca dispozițiile imperative, categorice și clare ale art. 24 din Constituție. Publicațiunile periculoase numai Ministerul public le poate urmări în justiție, în conformitate cu legea presei, care singură a rămas neabrogată de art. 24 din Constituție. Funcționarii administrativi n'au și nu pot să aibă vre-un drept de această natură, și ori-ce lege le-ar acorda acest drept ar fi o lege neconstituțională și deci neaplicabilă».

Având în vedere că, prin decizia Curței de apel din Galați, s. I, No. 711/906 se declară că refuzarea directorului biuroului poștal-telegrafic din Iași de a se expedia o broșură deschisă a recurentului prin poștă nu e contrar nici constituției, nici art. 7 din legea telegrafo-poștală, întru cât e vorba de o corespondență contrarie siguranței publice sau bunelor moravuri;

Considerând că, Curtea de casație nu are a cerceta și judeca dacă în adevăr broșura depusă de recurent conținea ceva contrariu siguranței publice sau bunelor moravuri, precum afirmă Curtea de fond, pentru ca

oprirea expedierii să fi fost justificată, conform art. 7 al legii poștelor, precum asemenea Curtea n'are a cerceta și judeca dacă măsura șefului respectiv de a opri expedierea unei broșuri n'a fost de cât o măsură de precauțiune exagerată și inutilă, sau un act de complezență învederată, spre a opri ast-fel divulgarea afirmărilor recurentului contra gestiunii direcției seminarului «Veniamin»;

Că este numai a se ști dacă, după termenii art. 7 din legea poștelor și 24 din Constituție, oprirea expedierii broșurei deschise depusă de recurent era legală;

Considerând că de violarea Constituției nu poate fi vorba în speță, nici pe temeiul art. 24 nici al art. 25 din Constituție, fiind-că nu s'a oprit vnzarea sau distribuția acelei broșuri, nici nu s'a violat secretul unei scrisori, pentru-că broșura depusă spre expediere la biurul poștal din Iași era deschisă;

Considerând că Statul având monopolul expedierii corespondenței deschise, agenții poștali pot refuza expedierea corespondenței deschise pentru motivele din art. 7 din legea poștelor, adică când e deschisă și când e contrarie siguranței publice sau bunelor moravuri;

Că prin expresia «corespondență» nu se poate înțelege numai cărțile poștale sau scrisorile deschise scrise cu mâna, fiind-că această condiție ca să fie scrisă cu mâna nu este în lege; — că expresia «corespondență» coprinde nu numai scrisori deschise sau cărțile poștale scrise cu mâna, ci și acele în ori-ce fel, precum și foi volante, anunțuri, facturi, fascioare sau broșuri, sau cărți, cari și întru cât ținând seamă de volum și greutate se pot expedia prin poștă, fiind-că, în sensul larg al cuvântului și din punctul de vedere al înlesnirii ce oferă serviciul telegrafic poștal, toate acelea sunt coprinse în corespondență, pentru care și se poate cere expedierea prin poștă; că dacă însă toate acele forme de corespondență sunt sub bandă lipită, ast-fel că nu se poate vedea nici titlul, nici coprinsul, corespondența fiind închisă nu se poate refuza expedierea prin poștă sub motivul prevăzut de art. 7 al legii poștelor;

Considerând că, în speță, broșura recurentului depusă la biurul poștal spre expediere nefiind sub bandă lipită, era o corespondență deschisă și se putea refuza expedierea sub motivul legal prevăzut de art. 7 al legii poștelor; — și dacă în sine, aprecierea poștei, în cât privește titlul sau conținutul broșurei că ar fi contrariu ordinii publice sau bunelor moravuri, e o apreciere greșită sau nejustificată și arbitrară, pentru aceasta nu se poate trage la răspundere directorul respectiv al biuroului poștal;

Că, de aceea, nefiind violare de lege, precum articulează recurentul, motivul e neîntemeiat și recursul are a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 26 Octombrie 1906

Președenția D-lui R. N. OPREANU, Consilier

Ministerul de Finanțe cu Gheorghe Popescu

Taxe stabilite prin legea fondului comunal. — Scutire de aceste taxe, în ce privește pe producătorul ce consumă băuturile la locul de producere. — Art. 10 al. ultim din lege. — Dispozițiune de favoare, și deci de strictă interpretare. — Neaplicarea ei la cazul ridicării băuturilor, spre a fi consumate în altă comună

Potrivit dispozițiilor art. 10 al. ultim din legea pentru înființarea fondului comunal din 1 Aprilie 1903, producătorul este scutit de plata taxelor fondului comunal numai pentru băutura ce o consumă la locul de producere.

Această dispozițiune de scutire, fiind de cea mai strictă interpretare, urmează că producătorul care a ridicat marfa spre a o consuma în altă comună, nu mai poate beneficia de această scutire, a cărei aplicațiune nu se poate întinde, prin interpretare, la un caz neprevăzut de lege.

Deciziunea 219/906.-Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, sentința tribunalului Mehedinți, s. II cu No. 227/904, dată în proces cu Gh. Popescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare, în lipsa recurentului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 9, 10, 12 și greșită aplicațiune a art. 15 din legea fondului comunal și eroarea grosieră de fapt.

«Se constată atât din procesul verbal de contravențiune dresat de controlul fiscal al circ. 5 din districtul Mehedinți cât și din instrucția orală urmată dinaintea tribunalului că contravenientul Gh. Popescu a ridicat din comuna Prejna un butoi cu țuică pentru a-l transporta în comuna Isverna spre a fi aci consumat, fără a fi plătit în mod prealabil taxa fondului comunal. Tribunalul cu toate acestea anulează procesul verbal de contravențiune pe motiv că Gh. P. Popescu a înștiințat pe primar despre acest transport.

«Această înștiințare numai atunci ar fi fost suficientă când contravenientul în caz când ar fi avut mai multe livezi de pruni ar fi voit a-și transporta băuturile la una din ele sau la depozitul său obișnuit, în specie însă, transportul pe care l'ăcea era cu scop ca țuica transportată să fie consumată în altă comună de aceia de producțiune, ceea-ce nu se poate face de cât achitând în prealabil taxele cerute de legea fondului comunal.

«Tribunalul de Mehedinți S. II având în vedere o specie alta de cât aceia care era supusă judecăței sale a comis o eroare grosieră de fapt, a violat art. 9, 10, 12 și aplicat greșit art. 15 din legea fondului comunal.

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că intimatul Gh. Popescu a fost condamnat prin procesul verbal dresat la 30 Aprilie 1904 de controlorul fiscal respectiv, și aprobat de ministerul de finanțe cu ordinul No 18049/904, la amenda de una sută lei și la confiscarea unui vas cu țuică în mărime de 26° litri, pentru faptul că a pus în consumațiune un butoi de țuică din producțiunea sa din comuna Prejna, după ce l'a transportat în comuna Isverna la domiciliul său, fără ca în prealabil să fi obținut, de la perceptor, un bilet de liberă circulație în acest scop, după cum prescrie art. 13 din legea pentru desființarea accizelor și înființarea fondului comunal din 1 Aprilie 1903;

Că intimatul Gh. Popescu a făcut apel și tribunalul Mehedinți, prin sentința supusă recursului, l'a apărat de or-ce condamnățiune, pe motiv că țuica era destinată a servi pentru trebuințele personale ale producătorului;

Având în vedere dispozițiunile art. 10 al. ultim din sus menționata lege, după care producătorul este scutit de plata taxelor fondului comunal numai pentru băutura ce o consumă la locul de producere;

Că intru cât în specie, din sentința supusă recursului se constată că intimatul a ridicat marfa de la locul de producțiune, dânsul nu se mai găsea în ipoteza de scutire de taxe, prevăzută de sus menționatul text de lege, și deci tribunalul nu putea întinde aplicațiunea acestei excepțiuni, prin interpretare, la un caz neprevăzut de lege, pe câtă vreme scutițiile acordate prin legile fiscale, ca excepțiuni la dispozițiuni generale, nu

se pot aplica de cât în mod limitativ, numai la cazurile indicate expres, iar nu în mod extensiv, după aprecierea judecătorilor;

Că tribunalul dispensând pe intimat de taxa fondului comunal, pe acest motiv, a săvârșit, prin această procedare, un învederat exces de putere și a violat dispozițiunile art. 10 al. ultim din legea fondului comunal;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL IAȘI, Secția I

Audiența de la 13 Octombrie 1906

Președenția D-lui S. URLATEANU, Prim-Președinte

Virgil Hălăceanu dat judecăței pentru rănire prin imprudență care a cauzat moartea

Sentința penală No.

Rănire din imprudență. — Dacă în săvârșirea unei răniri sau omucideri din imprudență poate exista idea de responsabilitate bazată pe voință. — Dacă cine-va poate fi făcut răspunzător de cât de consecințele directe și imediate ale faptului său. — (Art. 248 C. penal).

De și legiuitorul vorb ște în art. 248 C. pen. de omuciderile și rănirile fără voe, totuși principiul admis de legile penale moderne consistă în ideea de responsabilitate bazată pe voință; că de și textul legii, vorbește de fapte în cari voința nu ar lua nici o parte, totuși întreaga doctrină e de acord în a recunoaște, că imprudența, nedi-băcia, ori nesocotința sunt toate rezultatele voinței, în sensul că infractorul nu a întrebuițat facultățile sale psihice, pentru a prevedea consecințele posibile ale actelor sale; că în afară de acest principiu, rezultă din chiar logica lucrurilor că nu poate fi făcut cine-va răspunzător de cât de consecințele directe și imediate ale faptului său.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere rechizitoriul d-lui prim-procuror No. 13123 și 15868 din 21 Septembrie și 18 Noembrie 1905, precum și ordonanța definitivă No 69/905 a d-lui jude instructor al cabinetului I de pe lângă tribunalul Iași, confirmată și de decisiunea onor. Camerei de punere sub acuzare No. 187 din 25 Noembrie acelaș an;

Având în vedere diversele acte din dosar, interogatoriul inculpatului, depozițiunile marturilor, declarațiunile experților ingineri și medici, chemați atât la cabinetul d-lui jude instructor cât și înaintea tribunalului, conclusiunile orale ale d-lui prim-procuror în rechizițiunile sale, a părții civile și acele ale inculpatului prin reprezentanții lor;

Având în vedere că din toate acestea rezultă în fapt următoarele:

Epitropia bisericeii Banu din Iași, dă în întreprindere inculpatului Virgil Hălăceanu, construirea unei clădiri din strada Lăpușneanu, destinată să servească ca local de berărie; în momentul când construcția era ridicată din roș și pe când unii lucrători se ocupa cu facerea acoperișului, în ziua de 21 Septembrie 1905, la orele 8 dimineața se dăramă un zid interior, trăgând după el atât podul cât și acoperământul abia început. Materialul de zidărie și lemnărie căzând peste lucrători, lovește pe 4 dintre ei și anume pe Ermacov I., Grecu, C. Maximov I. și Petcu D. cei trei dintâi însănătoșindu-se și împăcându-se cu inculpatul asupra despăgubirilor, acțiunea publică nu s'a mai deschis față de acesta, ci numai față de Petcu D. În adevăr, acest lucrător, în căderea materialelor, a căpătat o rană în

regiunea parotidiană, la piciorul stîng, câte-va sîgrie-turi pe corp, și o rană mai serioasă în regiunea pa-rietală dreaptă, interesând carnea până la os și pe o lungime de vr'o 10 c. m.

Răniții fiind duși la spitalul sf. Spiridon li s'au dat îngrijirile necesare, și pe când cei-l'alți eșeau vindecați, Petcu Dumitru care părea de asemenea a se vindeca fiind-că rănile permitte nu prezenta o prea mare gra-vitate, moare la 8 Octombrie, adică 18 zile după ac-cident, în urma unui tetanos, căpătat în spital;

Avînd în vedere că din deposițiunile marturilor cât și din declarația arhitectului Popovici, însărcinat cu supravegherea lucrărilor, ca delegat al epitropiei bise-ricii Banu, precum și din adresa cu No. 19096 din Oc-tombrie 1905 a primăriei lașt, coroborate toate acestea și cu actul de expertisă al d-lor ingineri și arhitecți cari s'au audiat în instanță, reese în mod neîndoios, lipsa de prevedere a inculpatului în ce privește con-strucțiunea imobilului în chestiune, fiind dat că atât cele două picioare de zid, destinate să suporte con-strucția, erau prea slabe pentru acest scop, cât și mai cu seamă că însăși bărnele de fer care legaŭ acele pi-cioare, erau rău fixate la capete și compuse din mai multe bucăți reunite, ceea-ce pare neadmisibil în tec-nica arhitecturii;

Considerînd că dacă în fapt se constată că din im-prudența inculpatului s'a întîmplat accidental care a produs rău victimei Petcu Dumitru, mai rămîne totuși a se vedea dacă tot el poate fi făcut respunzător și de moartea acestuia;

Avînd în vedere că legiuitorul examinează în art. 248 C. penal omuciderea și răniirea fără voe, totuși se știe că principiul admis de legile penale moderne este ideea de responsabilitate basată pe voință; că de și textul legii vorbește de fapte în care voința nu ar lua nici o parte, totuși întreaga doctrină e de acord în a recunoaște că imprudența, nedibăcia or nesocotința sunt tot rezultatul voinței, în sensul că infractorul nu a întrebuițat facultățile sale psihice pentru a prevedea consecințele posibile ale actelor sale; că întru cât ches-tiunea chiar în art. invocată de d. prim-procuror, se reduce la ideea de voință este absolut necesar. să ve-dem unde se oprește culpabilitatea infractorului, știut fiind că nimeni nu poate respunde de cât de faptele sale positive în caz când legea le oprește;

Avînd în vedere că în afară de principiul analizat mai sus, legiuitorul penal fără a prevedea printr'un text pozitiv că între faptul material și făptuitor cată să existe o strînsă legătură ca între cauză și efect, totuși rez-ultă din chiar logica lucrurilor că nu poate fi făcut cine va respunzător de cât de consecințele directe și indirecte ale faptului său, că în acțiunea culpabilă a lui Hălăceanu ca în ori-ce infracțiune, cată a se descoperi legătura de cauzalitate între fapt și dauna rezultată; că în această or-dine de idei, ori-cine poate descoperi în infracțiunea de față o cauzalitate juridică de care inculpatul poate fi făcut răspunzător și care în speță se reduce la răniirea suferite de pacient și pentru care s'a împăcat, după cum legea îi dădea drept să facă; dar în afară de această cauzalitate juridică, mai este și acea materială, în speță moartea lui Petcu Dumitru, de care nu poate fi făcut răspunzător inculpatul, întru cât este o consecință in-directă și depărtată a delictului comis de Hălăceanu;

Considerînd că din chiar declarațiunile medicului curant rezultă că pacientul a fost adus la spitalul Sf. Spiridon avînd rănile pline de pămînt, ceea ce trebuia să oblige pe cei destinați a-i da îngrijiri să ia măsurile necesare recomandate de știință în asemenea cazuri, pentru a înlătura un eventual tetanos, știut fiind că mi-crobii tetanic se găsește în pămînt;

Avînd în vedere că pentru a ne da seama dacă s'au luat aceste măsuri, e necesar să examinăm actul de ex-pertisă și afirmațiunile d-lor medici chemați în instanță pentru a lumina pe Tribunal, de oare-ce chestiunea fiind de domeniu medicinii eșea, din cadrul cunoștin-

țelor oamenilor de drept; că din zisul act se constată cum că la 8 zile după accident, adică la 29 Septembrie Petcu D. prezintă o paralizie facială pe partea dreaptă, care interesa mușchi feței pleoapa dreaptă și buzele, ceea-ce trebuia să dea de bănuie medicului curant, că niște răni ușoare nu puteau să producă un asemenea fenomen; că numai după alte 10 — 12 zile medicul își da seama că se găsește în fața unui tetanos, fiind dat că bolnavul pe lângă paralizia capătăată, mai prezintă și cele-lalte semne clasice ale tetanosului, adică un tris-mus pronunțat, contractarea maxilarului inferior etc. etc.;

Avînd în vedere și depunerea d-lui dr. Ștefănescu, din care se constată că față de Petcu D., nu s'a între-buițat nici unul din mijloacele prescrise de știință pentru a preveni tetanosul, și în speță aceste mijloace erau indicate mai mult de cât ori-cînd, de oare-ce ră-nile fuseseră murdărite de pămînt; că aceiași părere este susținută și de un alt expert d-l dr. Proca, care declară înaintea Tribunalului că s'ar fi înlăturat sau cel puțin s'ar fi atenuat boala și n'ar fi devenit mor-tală, dacă se luaŭ de la început măsuri în consecință;

Considerînd că nu se poate susține că chiar de s'ar fi luat aceste măsuri, fiind dat că sunt rare cazurile de însănoșare ale tetanicilor, Petcu Dumitru ar fi su-combat, de oare-ce din afirmațiunile oamenilor de știință, invocați de reprezentantul inculpatului, ar reeși că există nu numai un tratament medical, dar chiar un tratament serumtherapic inventat de Behring și Kitasato și pus în aplicare prin antitoximul Tizzoni și Cattani; că dacă în ce privește acest tratament, el lasă încă de dorit, când e întrebuițat ca mijloc curativ, apoi din punct de vedere preventiv toată lumea este de acord în a recunoaște eficacitatea lui;

Considerînd că chiar dacă să admite că medicul cu-rant nu s'ar fi înșelat asupra diagnosei maladiei, care a răpus pe pacient și că ar fi recunoscut împreună cu autorii citați în paralizia facială existența tetanosu-lui, încă Petcu Dumitru nu ar fi scăpat de moarte, de oare-ce cu multă greutate s'a putut descoperi în far-macia spitalelor Sf. Spiridon medicamentul trebuitor pentru un asemenea caz și ceea ce pare și mai grav e că o instituțiune ca acea a Sf. Spiridon nu ar fi pre-gătită cu cele necesare pentru a face sterilizări, în caz când nevoia s'ar simți după cum afirmă d-l dr. Negel, care chemat să-și dea părerea înaintea Tribunalului, susține că moartea lui Petcu Dumitru a putut proveni mai de grabă dintr'o meningită cerebro-spinală *infec-tioasă*, decăt dintr'un tetanos și 'și bazează opiniunea pe examenul bacteriologic efectuat în speță de d-l dr. Puscaru;

Avînd în vedere că de și acest examen bacteriologic contrazice părerea generală că victima a murit de te-tanos, totuși actul medico-legal confirmat de consiliul sanitar superior, conchide la existența acestei boale; ast-fel că din aceste contradicțiuni între medici și din afirmațiunea celor mai mulți, că nu s'au luat toate măsurile pentru a preveni o asemenea maladie, Tribu-nalul găsindu-se în îndoială asupra cauzei *imediate* care a produs moartea lui Petcu Dumitru, cată a achita pe inculpat conf. art. 10 și 187 Pr. pen.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință Iulian Teodorescu, Tribunalul achită, etc.

(ss) S. Urișteanu, Julian Teodorescu, M. Haralamb
Grefier, M. Bodescu

JUDECATORIA OCOLULUI 4 BUCUREȘTI

Cartea de judecată No. 1026

Sedința de la 30 August 1906

Jaques Katz cu Statul

Regulamentul legii de măsuri și greutate. — Amenda prescrisă pentru contravențiunile la acea lege. — Dacă acea amendă se pronunță în folosul Statului său al comune.

Verificatori de măsură. — Dreptul lor de a figura în instanță numai ca informatori, iar nu ca apărători sau avocați. — (Art. 383 și 393 C. pen. și art. 298 din regulamentul legii de măsură și greutate).

1) De și regulamentul legii de măsură și greutate prevede că amenda, în caz de contravenție la acea lege, să fie dată în folosul Statului, însă art. 393 al. 5 C. penal, care pedepsește asemenea contravențiuni, prescrie că amenda dată trebuie să fie pronunțată în folosul comunei unde s'a comis contravențiunea.

2) Prezența verificatorului de măsură și greutate în instanță, citat ca informator, de a confirma cele constatate prin procesul-verbal, conform art. 298 din regulamentul legii de măsură și greutate nu-i dă calitatea de apărător sau avocat, neîntrunind condițiile cerute de legea corpului de avocați, sau a apărătorilor prevăzuți de art. 123 din legea judecătorilor de ocol.

Asupra faptului de contravenție imputat lui Jaques Katz;

Având în vedere că din procesul verbal dresat de d-l verificator de măsură și greutate, în ziua de 14 Iulie 1906 se constată că contravenientul a fabricat măsură de capacitate, contrarii dispozițiilor art. 5 și 6 din legea de măsură și greutate;

Considerând că prin comiterea acestui fapt, contravenientul s'a făcut pasibil de penalitatea prescrisă și prevăzută de 393 al. 5 C. pen. al cărui text s'a citat în ședință publică în coprierea următoare:

«Art. 393 se vor pedepsi cu amendă de 15 până la 25 lei.

«Al. 5 cei ce vor avea greutate, sau măsură și instrumente de măsurat și de cântărit mincinoase în magazinele, în prăvălie sau casele lor de negoț sau în târguri ori bălciuri, fără a fi apărați cu aceste de osânde corecționale hotărâte pentru dânsii, când vor întrebuița asemenea mincinoase măsură greutate și instrumente de măsurat și de cântărit».

Considerând că după disp. art. 383 C. penal, amenda pentru abaterile polițienești va fi de la 5 până la 25 lei după dovedirile ce se va arăta mai jos, amenzile se vor lua în folosul comunei unde s'a comis contravențiunea;

Considerând că aceste texte de lege sunt coprinse în C. penal cartea III Capit. I și III despre contravențiunii polițienești și pedepsile lor;

Considerând că art. 393 al. 5 C. penal fiind cuprins între aceste contravențiuni, amenda dată, trebuie să fie pronunțată în folosul comunei București unde s'a comis contravențiunea;

Considerând că de și regulamentul legii de măsură și greutate prevede că amenda să fie dată în folosul Statului însă acest regulament nu poate abroga dispozițiile Cod. penal și nici legea de măsură și greutate prin nici un articol nu modifică dispozițiile acestea;

Considerând că chiar după art. 45 din legea de măsură și greutate, taxele convenite pentru verificare primitivă a măsurilor etc., se vor vărsa de a dreptul de cei interesați la casele comunale;

Considerând că chiar art. 337 din regulamentul legii de măsură și greutate prevede că penalitatea în caz de contravenție la legea de măsură și greutate este aceea prevăzută la cartea III C. Penal privitoare la pedepse de simplă poliție;

Considerând că art. 298 din regulament prevede că instanțele judecătorești în toate procesele verbale privitoare la măsură și greutate se vor cita ca informator pe verificatorul de măsură și greutate, care a dresat actul; în lipsa avocatului Statului, verificatorul va sta în instanță ca apărător;

Considerând că prezența verificatorului în instanță citat ca informator de a confirma cele constatate prin procesul verbal ce a constat, prin aceasta nu-i se poate

da o calitate de apărător sau avocat, neîntrunind condițiile cerute de legea corpului avocaților sau a apărătorilor prevăzuți de art. 123 din legea judecătorilor de ocol;

Considerând că în asemenea împrejurări întru cât amenda nu poate fi dată de cât în folosul comunei, interesele acestia nu pot fi apărate de cât de avocații săi recunoscuți în această calitate;

Pentru aceste motive condamnă în folosul comunei București cu aplicația art. 30 C. penal etc.;

p. judecător (s) P. Durma

Grefier, Christ. Ionescu

RESUMAT DE JURISPRUDENȚĂ STREINĂ

CURTEA DE APEL DIN GAND

Audiența de la 9 Februarie 1903

Paternitate. — Tăgăduirea ei. — Dreptul moștenitorilor bărbatului. — Art. 286, 290, 291 C. civ. rom., (312, 316, 317 C. civ. fr.).

Moștenitorii bărbatului sunt în drept a exercita acțiunea în tăgăduire de paternitate pentru imposibilitatea în care bărbatul a fost de a putea locui cu soția sa, și aceasta chiar dacă bărbatul s'a săvârșit din viață înaintea nașterii copilului, adecă înaintea îndeplinirii momentului când legea conferă acțiunea; fiind că dreptul conferit de lege, bărbatului, de a tăgădui paternitatea copilului, pentru imposibilitatea fizică în care el s'a găsit de a locui împreună cu soția sa (art. 286 C. civ. rom.), se naște din evenimentul din care decurge, adică există din momentul concepțiunii copilului, cu toate că exercițiul acestei acțiuni rămâne în suspensie până la nașterea sa.

(Din *La Flandre judiciaire*).

Observație. — Vezi în privința persoanelor care pot exercita acțiunea în tăgăduire de paternitate, și în privința termenelor în care această acțiune trebuie să fie exercitată, D. Alexandresco, t. I, partea II, p. 243 urm. (ed. 1-a).

(N. R.)

INFORMAȚIUNI

Anunțăm pe cititori că a apărut ediția a II-a a Vol. I din TRATATUL DE DREPT CIVIL, al d-lui profesor D. Alexandresco.

Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contra valoare: mandat sau ramburs.

Legat în pânză lei 20, cu piele la color lei 21.

Toți acei care au făcut abonament la această operă, sunt rugați a cere volumul, după dorință, legat sau broșat, prin o carte poștală, indicând esact numele și adresa, și trimițând prin mandat poștal restul datorat, împreună cu porto-poștal spre a se putea îndată expedia volumul.

* * *

S'a pus sub presă și în curând va apare în editura «Curierului Judiciar» Ediția III-a **Legea și procedura electorală pentru Cameră și Senat, consiliul comunal și județean**, adnotată cu jurisprudența Inaltei Curți de casație până la zi, de d-l George St. Bădulescu, prim-grefier la Inalta Curte de casație.

Comandele se primesc la «Curierul Judiciar».